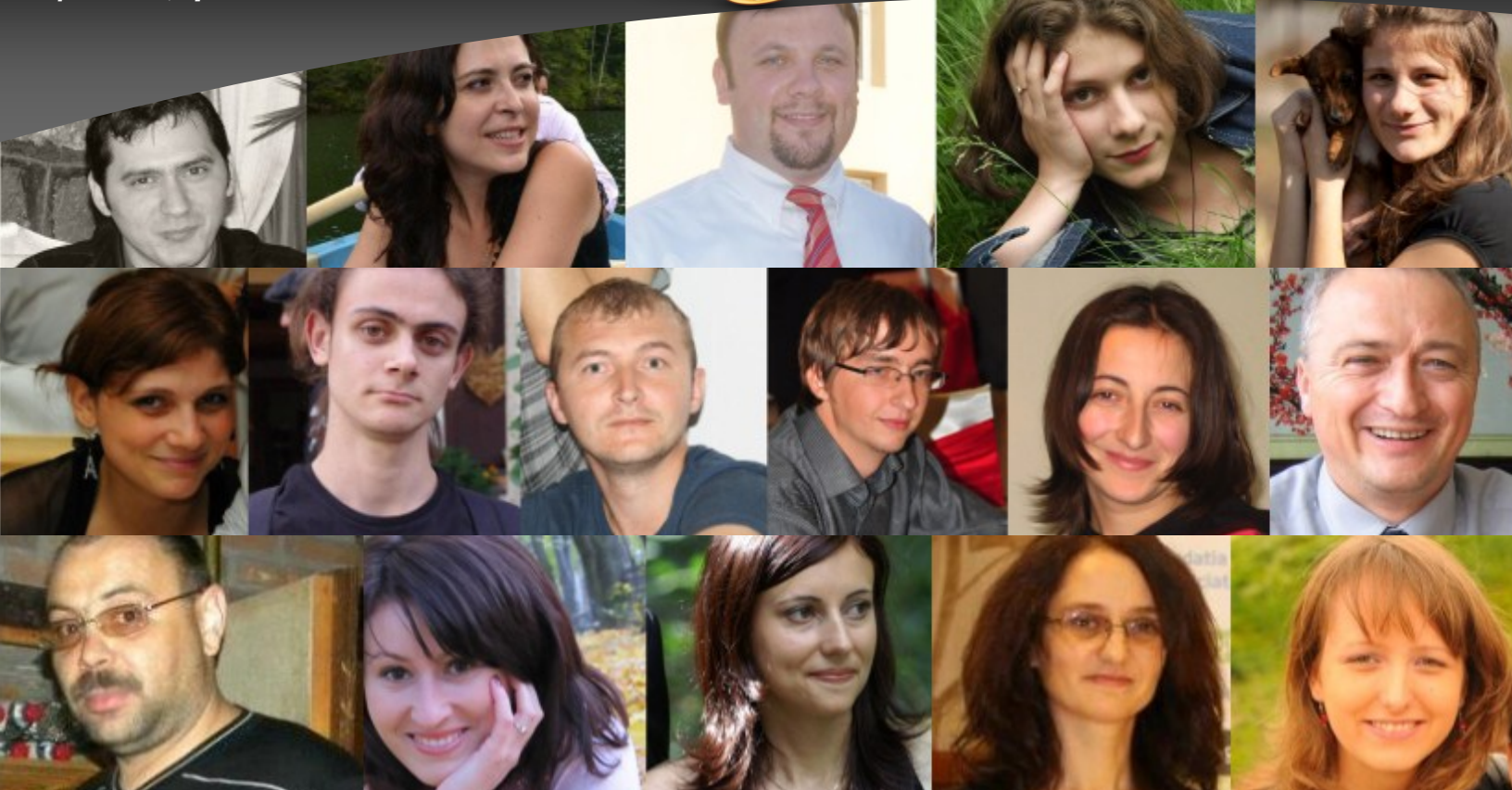

174

Grăunte de muștar

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

2002-2012

editorial

În fiecare an trăiesc aceeași dilemă când vine vorba de „Grăuntele” aniversar: să înșir pe hârtie și momentele mai puțin plăcute din viața revistei sau nu? Pentru că altcândva când? Dar nici anul acesta n-am s-o fac. Nu am să scriu cât de greu a ieșit un număr și nici că alt număr nu a mai apărut. Nu am să dau în vileag că avem uneori o lipsă de idei – a se citi timp – sau că alteori ne înghesuim cu toții și ridicăm

mâna pentru responsabilul de număr de nu reușim să ne hotărâm cine să preia funcția. Și nici nu o să-mi exprim mirarea că din așa mulți „voinici” din biserică sunt totuși așa puțini ce au curajul să-și împărtășească ideile. Nu, n-am să fac de niciunele din acestea. E totuși un număr aniversar ce se vrea laudativ prin excelență. Așa se întâmplă cu ocazia unui astfel de eveniment. Nu vom merge niciodată la ziua unui prieten și din tocul ușii, din spatele buchetului de flori și a cadoului aranjat cu atenție, să ne vărsăm năduful asupra lui.

Pornind de la această dilemă, am să vă mai împărtășesc una, pentru că se leagă. Niciodată nu știu dacă e corect să spui: „în lumina celui Atotputernic” sau „la umbra celui Atotputernic”. Ambele expresii le-am auzit în predici, chiar mi le-am notat, dar îmi par cu sensuri diferite. Și totuși le folosim în contexte asemănătoare. Dar voi lăsa pe cei mai docti decât mine să-și exprime păreri autorizate (preferabil la poșta redacției).

Dar gata cu dilemele, că avem de sărbătorit. Sunt totuși 10 ani și nu-i de 'ici, de 'colo. Cu toate greutățile inerente, cu toată economia asta de piață – mânca-o-ar binele, cum ar spune soacră-mea – „Grăuntele de muștar” a supraviețuit. Dacă fac o mică socoată, e chiar mai în vârstă decât mine. A luat ființă înainte de a mă naște eu în biserică Neemia, implicit înainte de a debuta ca slujitor al ei. Iar mă împiedic într-o dilemă. Păi cum adică: eu îi slujesc revistei iar ea, la rândul ei să-mi slujească mie și nu numai, ci întregii biserici. Hai că v-am dat gata. Puneți repede pe masă aperitivele și șampania că iar mă bag singur în încurcătură. Doar să citesc toți redactorii, îmi ia ceva timp. Cu siguranță ar ieși numere pe bandă rulantă dacă am fi consecvenți cu toții la fiecare număr. Imaginați-vă un copil ce ar mânca doar din trei în trei zile! V-ar mânca și urechile. De ce n-ar fi și revista un copil al nostru pe care să-l hrănim nu pe-ndestulate, dar măcar să aibă minimum necesar. Hai că iar debordez de „pozitivism”. Eram deci la masă ... la masa festivă. Să degustăm așadar din toate bucatele pregătite în cinstea acestui copilăș. A fost atâta umblătură pe parcursul întregului an că e păcat să nu ne bucurăm: drumuri nesfârșite la market (mini, super sau hyper), împotmoliri sau înzăpeziri, dar am scos-o la capăt. Ne-am străduit, ne-am opintit și am

Costel Cozorici

ajuns până aici. Am adăugat ingrediente noi (noi descoperitori cu suflu nou) și credem că am reușit să satisfacem toate gusturile. Cum petrecerea nu ar putea avea loc fără invitați, sperăm să fim cât mai mulți cititori care să ia parte la festin. Mai ales că avem un invitat special ce abia așteaptă să sufle în lumânările de pe tort. Ați ghicit cine va avea această onoare, căci acolo unde sunt doi sau mai mulți adunați în numele Lui, acolo va fi și El.

Acum propoziția este completă. Cuvintele abia așteaptă să fie lecturate și degustate, iar verbele reverberante ale articolelor viitoare să-și prelungească ecourile până la urechile următorului an. Petrecerea poate să înceapă iar slujitorii să porceadă fiecare la locurile lor. Unde mai pui că astăzi (n.r. – ziua când apare acest număr) copiii din biserică noastră împodobesc această sărbătoare prin spectacolul lor, amintindu-ne de cea mai profundă și măreață revelație oferită oamenilor: nașterea Mântuitorului nostru. Chiar dacă tot acest spectacol, de pe scenă și din inimi, nu e în cinstea „Grăuntelui”, sunt convins că e și de dragul acestuia, măcar din asentimentul divinității. Să trăiască întru mulți ani iar veșnicia să i-o dea Domnul! Căci dacă „Grăuntele” va trăi, cu siguranță vom fi și noi trăitori alături de el.

Grupul de casă - Grăuntele de Muștar

Andrei Muscă

În primul rând doresc să multumesc echipei de redacție pentru dedicarea și bucuria fiecărui număr din Grăunte, care a numărat în felul lui 10 ani. După atâția ani, prospețimea Grăuntelui, nu s-a diminuat devenind o rouă pentru

inimile noastre. Obiceiurile bune aduse în jurul Grăuntelui și-au câștigat titlul de tradiție, care s-a identificat în timp devenind unul din elementele care ne definesc biserică și inclusiv pe noi. Cunosco Grăuntele de 4 ani de zile și pot spune că ne-am împrietenit repede, pentru că, nu este doar o revistă ci un grup de casă în care regăsim acea părtășie profundă cu ceilalți. Fiecare experiență, fiecare articol, completează zidirea din întâlnirile noastre și de aceea multumesc acestui grup de casă în care fiecare este invitat să intre, atât ca spectator cât și ca actor în limita frumosului apreciativ.

Grăuntele nostru nu este o revistă sau o înregistrare a unor experiențe, ci este o comunicare vie, este o legătură a inimii prin care ne putem iubi și mai mult. [...]*continuare în pagina 5*

Pe urmele odihnei - Crăciunul, O Sărbătoare de Odihnă

continuare din numărul trecut

Virgil Tabry

Astăzi, pentru mulți, Crăciunul este mai mult un chin decât o sărbătoare. Unii se simt obligați să prăznuiască cu rude pe care preferă să le întâlnească maximum odată pe an. Alții, consideră valoarea cadourilor și abundența felicitărilor primite drept unitate de măsură a popularității sau valorii de sine. Pe de altă parte, dacă nu cumpără cadouri pentru cei "aproiați" sau măcar o felicitare cu Moș Crăciun, și-au săpat groapa! Se pare că am pierdut cu desăvârșire abilitatea de a experimenta "odihna" chiar și atunci când sărbătorim. Paradoxal, Crăciunul a ajuns să fie cea mai istovitoare sărbătoare a anului. Ca să putem savura, întru odihnă, sărbătoarea Crăciunului în acest an, propun să trecem în revistă contrastul dintre doi exponenți ai Vechiului Testament din perioada postlapsariană (de după cădere).

Adamul izgonit din Grădină. Dacă în perioada prelapsariană (dinainte de cădere) Adam era părtaș la odihna lui Dumnezeu, odată cu căderea în păcat, Adam nu mai sărbătorea cu adevărat căci pierduse "odihna" de care se bucurase până în acel moment. Odată cu izgonirea din Grădină a avut loc și izgonirea din odihna lui Dumnezeu. La această intersecție în istorie, Omul și-a pierdut odihna adevărată, odihna activă, în care se bucura continuu de splendoarea Creatorului și avea acum să descopere odihna la un alt nivel, la un nivel căruia îi aparținea, un nivel decăzut. El avea să experimenteze o odihnă care implică muncă și oboseală. Un aspect demn de atenție este că, de-a lungul istoriei, Adam nu se detașează de legitatea odihnei, ci mai degrabă își pierde abilitatea de a se odihni, sensul odihnei reale. Acesta a fost tocmai scopul luciferic.

Când șarpele l-a ademenit pe Adam, i-a promis că va fi ca Dumnezeu. Așadar, i-a îndreptat atenția către sine însuși, promițându-i că va ajunge să experimenteze odihna prin a se aprecia pe sine însuși pentru calitățile pe care Dumnezeu le pusese în el. Cu alte cuvinte, în loc ca Adam să continue să trăiască experiența odihnei reale, prin admirarea și adorarea Creatorului său, avea acum să caute odihna prin adorarea lui însuși, adică a creației, nu a Creatorului. Aceasta este aplicația practică a păcatului original, mândria. Astfel, plăcerea de a admira măreția Creatorului s-a transformat în plăcerea de a șterge sudoarea frunții, de a întoarce perna pe partea cealaltă. Acum, pe urmele odihnei pierdute, el începe să orbaceie prin labirintul întunecat al acestei legități, în care doar două puncte de reper mai licăresc, munca și oboseala. Adamul din noi, însetat după odihnă, sărbătorește astăzi în sec, și cumpără pseudo-odihnă la pachet. O odihnă hedonistă, idolatră, egoistă, care admiră și răsplătește munca noastră, de dragul nostru, și care nu are nimic în comun cu odihna adevărată. Odihna Adamului izgonit este o odihnă limitată la valoarea reală a Adamului izgonit, o sărbătoare în care inactivitatea, pântecelul, succesul personal, perna și tri-

vialitatea, au ajuns sursa și obiectivul rejuvenării spirituale. Ce odihnă oboșitoare! Nu e de mirare că numai o sărbătoare nu pare!

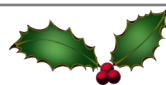
Iov și familia lui. Pe de altă parte, povestea lui Iov ne dezvăluie o taină cu privire la odihna reală în sărbătoare, și ce înseamnă ea în afara Grădinii Edenului. Iov a fost un om din perioada Vechiului Testament despre care Dumnezeu a afirmat: "Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău" (Iov 1:8). Ca să înțelegem de ce Iov este "medaliat" de Dumnezeu trebuie să înțelegem ce calificări a obținut și cum s-a calificat. Calificări... Medalia de aur: OM FĂRĂ PRIHANĂ și CURAT LA SUFLET. Metoda calificării: SE TEME DE DUMNEZEU și SE ABATE DE LA RĂU. Dar ca să înțelegem cum anume a câștigat el acest titlu, trebuie să înțelegem sintagma "se teme de Dumnezeu" și "se abate de la rău".

O semantică sănătoasă și profitabilă ne impune să luăm în considerație datele disponibile în acest text narativ. Așadar, putem observa că singurele detalii despre Iov menționate aici, pe baza cărora Dumnezeu s-a lăudat cu el, au fost obiceiul familiei sale de a face ospăț în mod regulat și obiceiul său de a aduce jertfe ispășitoare pentru copiii săi. Așa a câștigat Iov medalia neprihănitului, cu jertfe pentru păcate și sărbătorind ziua de odihnă. Dar se pare că el sărbătorea într-un mod în care Dumnezeu era satisfăcut. Experiența lui Iov este dovada că odihna este posibilă chiar și în afara Grădinii Edenului. Ba mai mult, ne indică faptul că odihna este, în sine, drumul spre neprihănire, atunci când ea transcede granițele narcisismului moral și material. Iov cunoștea o odihnă în care satisfacția pentru lucrul său se îndrepta către Creatorul său. Satisfacția lui era la unison cu satisfacția lui Dumnezeu, o satisfacție în care numele Său era recunoscut ca dătorul belșugului, susținătorul familiei, motivul sărbătorii. Prin sărbătoare autentică, Iov a reușit să pătrundă din nou în sfera odihnei lui Dumnezeu, din care fusese expulzat prin experiența adamică. Iov știa să petreacă sărbătoarea ca odihnă...

Scrutinul acestor doi exponenți ai Vechiului Testament ar putea fi o provocare la sărbătoarea autentică, la un Crăciun sărbătorit în ritmul odihnei. În acest sens, Simeon (Luca 2:25-38) ne propune o metodă revoluționară, care este într-un conflict total cu modelul Adamului expulzat. Așadar, el sărbătorește Nașterea

[...] *continuare în pagina următoare*

Pe urmele odihnei

Virgil Tabry

[...] *continuare din pagina anterioară* Mântuitorului după modelul lui Iov. Mai întâi de toate, Simeon are aceleași calificative: "ducea o viață sfântă" (cu alte cuvinte, fără prihană) și "era cu frică lui Dumnezeu" (vs.25). Acest om din Ierusalim, aștepta nașterea Mântuitorului, literalmente, cu sufletul la gură, ca pe cel mai important eveniment din viața lui. Nici nu putea să moară fără să vadă cu ochii lui pe Mântuitorul promis (vs.26). "Simeon l-a luat în brațe, l-a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:

Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, ... căci am văzut cu ochii mei mântuirea Ta" (Luca 2:29-30). Cu alte cuvinte, pentru Simeon, a fi părtaș la scena întrupării Mântuitorului este cea mai mare realizare a vieții sale, este drumul spre odihnă. Cu siguranță, în inima lui Simeon zvâcneau cuvintele lui Isaia:

"Izbucniți în strigăte de bucurie căci Domnul mângâie pe poporul Său ...și răscumpără Ierusalimul. Domnul își descoperă brațul Său cel sfânt... și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru" (Isaia 52:9-10). Văzând acest plan împlinit, Simeon putea acum să moară liniștit, odihnit. Simeon a gustat odihna pentru că sărbătorea în ton cu mulțimea de oaste cerească care-L lăuda pe Dumnezeu zicând: "Slava lui Dumnezeu în locurile preainalte" (Luca 2:14). Simeon a reintrat în odihna lui Dumnezeu pentru că el sărbătorea în rezonanță cu satisfacția lui Dumnezeu pe care o trăia în împlinirea planului Său de a se întrupa. Nu ți-ai dori și tu, ca Simeon, să faci din Crăciun o sărbătoare de odihnă?

Sărbători Fericite!

Motive de recunoștință pentru 2012

Roxana Clim

Pentru ultima întâlnire din anul acesta, a bisericii de casă El-Shadai, Sebi ne scria (pe email) să ne pregătim pentru un remember. Începând exercițiul de aducere aminte, deja Domnul mi-a arătat o boală în inima mea: mai mult mă învârt cu gândurile în jurul minusurilor și regretelor (și nu spre slava Lui), decât în jurul recunoștinței. Îmi pare rău și mă decid, așadar, să adun florile nu buruienile! Aș

putea să număr multe, foarte multe lucruri din viața cu El, dar dacă e să fac liniște, să mă opresc, să tac pur și simplu, măcar câteva minute, singurul motiv de recunoștință care mi-a adus fericire anul acesta este: El. Nimic din ce am, din ce s-a întâmplat în viața mea nu are sens dacă îl scot pe El din ecuație, și în același timp, datorită prezenței Lui, totul are sens. Și chiar când nu are sens, nu contează, atâta timp cât EL ESTE prezent.

Ca să nu scriu un articol așa scurt, voi povesti câteva din darurile prin care Mântuitorul mi-a vorbit sufletului meu în 2012. I-am cerut la începutul anului, să mă ajute să birui

sentimentul de angoasă cu care trăiesc viața aceasta, ca să pot să mă odihnesc sufletește, să fiu mai atentă la nevoile celor din jur și să văd frumusețea simplă a zilelor dăruite. Astfel că, mi-a dat momente de meditare și descoperire a temerilor mele cele mai mari, mi-a dăruit contexte în care am tremurat și am avut ocazia să le înfrunt (la serviciu, de exemplu), mi-a dăruit contexte în care m-a constrâns să intru. Pilda neghinei a fost o revelație pentru mine, căci am înțeles rolul contextelor potrivnice în viață - să mă lupt cu ele ca să-mi întăresc rădăcinile în credință și adevăr. Psalmul 112 și 84 mi-au fost mângâieri și promisiuni și gândul resursă: doar 10% își pune amprenta un context în viața mea dar raportarea mea la El are efect 90%. Gândul acesta mi-a prins foarte bine.

NUNTA! Mi-a vorbit mult Domnul despre Nuntă, mi-a vorbit mult pentru că eu nu eram atentă. De trei ori am auzit predica din Pilda Nunții Fiului de împărat și, într-un final, mi-am dat seama: "Într-acolo merg eu, aceasta este curgerea zilelor mele. Merg la Nuntă!" Și ca să pricep mai bine am ajuns la nunta lui Flori și Bogdan din biserica Iris (din Cluj), de unde mi-au rămas în suflet două resurse frumoase: mirele și mireasa se pierdeau fiecare în Hristos și nu unul în altul, iar când va intra Mireasa la Nuntă nu se va striga: "Uite-o pe ea cât de frumoasă este" ci "Uitați-vă ce frumoșete A FĂCUT EL!".

[...] *continuare în pagina următoare*

Motive de recunoștință pentru 2012

[...]continuare din pagina anterioară

Roxana Clim

Alte daruri de mare preț ce mi-au fost dăruite anul acesta de Dumnezeuul meu: mi-a descoperit mai amănunțit boala judecării aproapelui. În adâncul sufletului meu am văzut rădăcinile ei, ca ale unui copac bătrân crescut în pământ secetos, cu ramuri de mânie iute crescute la suprafață. Și procesul de vindecare a pornit de la de-

pendență totală de "șoapta" Duhului Sfânt și nu prin mine însămi, prin seriozitatea și ambiția mea sfântă.

Un alt dar, cel mai bun dar pe care îl poate primi omul de la Dumnezeu: smerenia. Am început să-i văd puterea de protecție, atributele caracterului Lui care se dezvoltă doar în umbra ei blândă, liniștită, potolită. Smerenia este ca un ham pe care vreau să-l port, am nevoie să-l port! Smerenia este un dar, pentru că este o șoaptă curată a Adevărului, rostit de Duhul Lui, în urechea mea. Nu-l poți apuca ca pe un obiect ci este ceva ce primești prin ascultare și prin cât de mult îi vezi și simți valoarea pentru propriul suflet.

Biserica de casă El-Shadai este un alt motiv de recunoștință, căci am fost păstoriți cu drag și seriozitate de Sebi și Alina, am avut multe de învățat din deciziile și alegerile tuturor fraților mei. M-a muștrat Domnul când i-am judecat și mi-a cioplit egoismul meu prin ei, deseori. Eram în tabără cu biserica, stăteam lângă doamna Ilie Elena și mi-a trecut un gând așa, ca o dorință: "Ce bine ar fi să avem și noi la grup o persoană mai în vârstă. Frații și surorile în vârstă te îmbogățesc din viața lor cu Domnul, te potolesc, te reorientează!". Când am venit în Iași am aflat că doamna Saveta Clim vine la El-Shadai. Foarte simpatic, Domnul! Un alt cadou frumos pentru care sunt recunoscătoare este Ana Sparivac pe care mi-a adus-o Domnul în viață (și în cameră) anul acesta. Am căpătat un om nou, bătlăii noi, vindecări noi, creștere și smerenie, dar mai ales bucuria unei dimineți în care mi-a zis: "Roxi, eu m-am decis să iau botezul!".

Nu pot să nu culeg și din tabăra Moeciu niște motive de recunoștință: viziunea vieții de bun samaritean mi-a mai potolit lupta cu lumea păcătoasă și ne bună, lupta de a o schimba, de a o judeca. M-a ajutat să-mi văd de treabă, să-mi duc propriile lupte de ascultare și curățire față de Dumnezeuul meu. Iar în întâlnirile de dimineață, ne-a adus aminte Domnul ca singurul lucru care ne unește în biserica aceasta este El, nimic nu zidește sufletele noastre flămânde de veșnicie. Am citit acolo (fiecare dintre fetele adunate) într-o dimineață, o scrisoare personală intitulată: "Cine este

Isus pentru mine?". A fost un exercițiu de vulnerabilitate care ne-a arătat că purtăm măști și că lăsăm greu să se vadă între noi ceea ce ne unește cu adevărat: pe Isus Hristos.

Cartea Ieremia e travaliul lui Dumnezeu cu mine și cred, cu toată biserica Neemia. Travaliul lui Dumnezeu de a ne face să înțelegem ce încearcă El să ne spună despre inima Lui. Cel mai des Îl opresc din efortul Lui cu graba de a striga: "Da, eu știu! Gata, am înțeles! Asta vrei să spui!" În schimb, cine vrea să înțeleagă, tace și ascultă până când termină de vorbit persoana din fața lui. Mult întuneric, egoism, superficialitate, grabă, nici nu știu cum să mă mai descriu în fața lui Dumnezeu prin cartea Ieremia. Dar vreau și aleg să nu pierd vremea cu autocompătirea, ci să birui această rețută! Să tac și să ascult ce are să-mi zică Dumnezeuul meu. Doamne, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!

Și am lăsat la urmă, nu din importanță mai mică, ci pentru că vinul bun se servește la urmă. Sunt recunoscătoare pentru părinții și sora mea, nu sunt oameni mai potriviți pentru rolurile acestea în viața mea. Sunt recunoscătoare pentru că Domnul ne-a îmbunătățit relația cu dragoste, că a reparat El miraculos câteva ocazii când eu am dat bine cu bâta în baltă; că mama mea are o inimă jerfitoare și tatăl meu este un tată unic și deosebit, un model pentru mine. Sunt recunoscătoare pentru tot ce am primit de la El prin ei, pentru trup și pentru suflet. Mă rog să le întoarcă Domnul totul, în Mântuire!

Deși Sebi ne ruga să aducem maxim 3 motive de mulțumire, eu nu pot să tac și să nu vă împărtășesc toate gândurile de recunoștință de mai sus. Și cui să mă laud cu Domnul meu, dacă nu vouă, celor ce vă întăriți inimile din mărturiile despre El?!

Grupul de casă - Grăuntele de Muștar

[...]continuare din pagina 2

Andrei Muscă

Eu mă bucur mult pentru că am avut ocazia, să exprim experiențe și idei în acest grup de casă, să mă apropiu de inimi prin scris, un lucru pe care l-am iubit de când mă știu.

În definitiv, Grăuntele a crescut rămând tot Grăunte în sensul în care și-a păstrat esența, dar și-a mărit experiența, a devenit în timp șoapta bisericii, dar și floarea gândurilor noastre în zilele de nuntă.

Dragă Grăunte, nu pot decât să îți mulțumesc și să te cinstesc citindu-te iar apoi să mă bucur împreună cu tine, să râdem, să fim cercetați iar cu acest gând ne vedem la Grupul tău de casă, unde abia aștept să vin!

Deceniul UNU!

Frumoasă temă. Zece ani pe hârție! M-a pus pe gânduri. Multe amintiri. În primul rând mi-a amintit că au mai trecut zece ani din călătoria mea pe acest pământ... străin și călător. Apoi mi-am amintit de primele rânduri scrise sub îndrumarea Danei Lungu. Totodată mi-am amintit și corecturi făcute de ea, primele tăieri de "burți", pe care cu le-am trecut cu greu... Parcă s-a

rupt ceva în mine. Eu care eram "scriitor" de ani și ani... Apoi cum mi-am călcat eu-ul în picioare și lucrurile au început să curgă. Nu-mi mai păsa și nu-mi mai pasă de corecturi, pentru ca așa și trebuie să fie.

Apoi mi-am amintit cum am preluat din mers, acest grup. Nu a fost deloc ușor. Am instituit un alt mod de lucru. Au fost și multe reticențe din partea unora, unele împotriviți în privința noului sistem, dar și multe încurajări din partea altora. Ideea cu care am venit practic la slujirea acestui grup, a fost: descentralizarea. Să lăsăm oamenii să creeze prin responsabilizare. NU poți să știi ce gust are mărul, până nu-l muști. Nu a fost ușor deloc nici pentru cei care deodată s-au văzut responsabili de numere, practic niște manageri de proiect, de parcă i-am aruncat în apă, fără să-i întreb dacă știu să înoate. Mulți s-au temut, alții au proorocit desființarea Grăuntelui. Dar cum se spune "câinii latră ursul merge", așa

Mihai Ghiurțu

și eu. Am mers pe principiul că Grăuntele nu este al nostru, ci al Domnului Dumnezeuului nostru, și cum fiecare are Duhul Sfânt... am lăsat mult loc. E drept, cum era de așteptat, Grăuntele a scăzut un picuț în calitate, dar nu într-atât încât să iasă dintr-un tipar normal, în condițiile date. Au fost "grăunțe" pe care le-am făcut aproape singur, unul după altul (sau cu puțin ajutor) și bineînțeles cu cei de la tehno. Pe această cale vreau să-i mulțumesc în mod deosebit lui Daniel Bosîncianu, care mi-a fost întotdeauna alături. Am mai mers pe principiul, că noi oamenii, nu știm ce cuvânt de al nostru poate schimba o soartă și că aceasta este apanajul Domnului, acceptând orice articol și de la oricine din biserică. Dar lucrurile cu ajutorul Domnului au mers în direcția cea bună, după cum se poate vedea astăzi. Principiul aplicat s-a dovedit până la urmă, productiv.

Ne-am rugat mult la grupuri ca să mai vină oameni noi. Am putut. Și iată acum se văd rezultatele. Domnul a pus pe inima multor tineri să vină să slujească la Grăunte. Ce-mi crește inima de bucurie când văd că Domnul Dumnezeu găsește slujbași acolo unde te aștepti mai puțin.

Am rămas cu părere de rău pentru cei care s-au retras. Dana Bulgariu și alții... Știu că El e singurul care nu poate fi înlocuit! Dar totuși! Vreau să spun, că locurile celor ce au plecat nu sunt înlocuite de nimeni. În acest domeniu, al artiștilor de orice fel, suntem fiecare o entitate unică, ca și în fața Domnului. Nimeni nu ne poate înlocui stilul sau parfumul scrierilor noastre. Suntem unici!

Autocritică aniversară!

Se fac nouă ierni de când mă aflu în redacția Grăuntelui de Muștar. Anii au trecut și făcând socoata găsesc că nimic nu a fost în deșert. Au urmat ani cu suișuri și coborâșuri, cu ani bogați dar și cu ani secetoși, cu nopți pierdute și dimineți câștigate în care sorbeam bucuria fraților, văzându-i răsfoind cu poftă revista.

Alături de Grăunte am reușit să îmi testez limitele și să îmi conștientizez slăbiciunile. Ani la rândul am nutrit o pasiune aproape bolnavă și idolatră față de slujirea mea la Grăunte. Nu scriu nici cel mai bine, nu sunt nici cel mai cultivat om de pe pământ, și cu toate acestea îmi pregăteam pelerina și costumul de erou de fiecare dată când mă implicam în pregătirea unui număr. Credeam că de mine depinde acel "mai bine" în realizarea revistei și de multe ori m-am trezit fără pelerină în mijlocul norilor, fluturând din mâini, agitat și panicat, singur, într-o cădere amețitoare. Iar din cer (nu de puțin ori) am auzit ecouri hazlii de înger: "Zboară, puiule, zboară!" ("Dacă mai poți" - adăuga, zâmbind, Dumnezeu).

Nu știu dacă istoria copilăriei mele a contribuit atât de mult la hrănirea acestui mit (că Superman există), cât mai ales alegerile mele. Poate dintr-un complex neînțeles (încă), am căpătat o formă diformă de "one man show". Și spun asta uitându-mă peste umăr în

Mihai Ștefan

special în dreptul anilor petrecuți la Grăunte. Îmi plăcea să mă implic în toate, dar tocmai acest lucru devenea un rău în sine când uitam că pe scenă erau și alți actori și fiecare avea dreptul la replică. Binecuvântat fie, însă, Dumnezeu, că a inventat soția cea de toate zilele! Alături de ea, am descoperit bucuria echilibrului slujirii în marea familie Neemia și în special la Grăunte.

Poți sluji în multe feluri dar un singur fel este pe gustul lui Dumnezeu: când casa îți este curată și inima se odihnește alături de cei dragi!

După un deceniu în redacția Grăuntelui de Muștar prețuiesc și mai mult această lucrare, vindecă pe zi ce trece tot mai mult de superman-manie! Mă rog, Bunului Dumnezeu, să ne păzească pe toți de activismului vremurilor de pe urmă, mânat parcă de un bici nemilos al unei voci care strigă încontinuu: Mai mult, mai repede!

Trăiască, Doamne, Grăuntele de Muștar, înaintea Ta și pe noi păzește-ne de noi înșine, că de critici ne păzim și singuri!

La mulți ani, Grăunte drag, slujind lui Dumnezeu spre zidirea bisericii Neemia, ieslea în care te-a născut!

Echipa de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,
Silvia Cojocariu,
Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,

Patricia Crișan,
Diana Lazăr,
Raluca Damian,
Geanina Gheorghiu,
Cristi Lucaci
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Andrei Amăriucăi
Ștefan Mihai

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Secretar de redacție:

Irina Beschieriu

Echipa de serviciu:

Ștefan Mihai – responsabil de număr
Daniel Bosîncianu – tehoredactor
Patricia Epure Crișan – corector
Patricia Epure Crișan - revizor

grauntedemustar@yahoo.com